

Puncte de suspensie...

AL. MIRODAN

Astă seară se joacă „Nunta“

Dezvoltarea vertiginoasă a orașelor în anii noștri (capitalele cu 3-4-5 milioane de locuitori nu mai sînt fenomene megalopolice ca odinioară, ci realități banale) i-a îndemnat pe organizatorii de spectacole (teatrale, muzicale sau sportive) să construiască săli enorme capabile a găzdui, asemeni stadioanelor în aer liber, mulțimi de 30-40 000 de oameni. Pe de altă parte însă, diferența dintre spectatori potențiali și cei hotărîți să-și cumpere bilet fiind — atît din cauza televiziunii sau a distanțelor, cît și din pricina faptului că, în mod obișnuit, a umple asemenea sală impune „show-uri“ neobișnuite — destul de mare, sălile despre care discutăm rămîn foarte adesea pe jumătate sau pe trei sferturi goale. În consecință, animatorii se străduiesc să găsească formule menite a scoate publicul din inerție și a-l ispiti în sălile amintite. Nu e simplu. Totuși, din cînd în cînd, trupele cu idei reușesc să inventeze și să monteze asemenea spectacole cu impact, relansînd optimismul în lumea artelor. Cea mai recentă dintre aceste opere, și, — după opinia mea — cea mai deschizătoare de perspective, aparține formației muzicale „rock“ condusă de cîntărețul Sly Stone. Constatînd că, în ciuda bunei sale reputeații, grupul nu s-a dovedit în măsură să asigure vinzarea locurilor de la Madison Square Garden, Stone a hotărît să prezinte în cunoscuta sală newyorkeză propria sa căsătorie — cu domnișoara Katty Silva. Programată inițial într-o biserică din Manhattan, nunta s-a desfășurat pe scenă, în locul unui alt spectacol, anulat. Scenariul cuprindea, corect și cu acuratețe, toate momentele ceremonialului, de la intrarea mirilor în sală la rostirea dăurilor de cuvîntă. Serviciul divin a fost efectuat, ca să nu zic interpretat,

de un pastor anglican. Decorul și costumele purtau semnătura scenografului Joc Gula. Muzica — partea, se înțelege, cea mai tare a spectacolului — a fost asigurată (rock) de membrii ansamblului, precum și de tinăra pereche, care a executat, între altele, un duo mult aplaudat. Căsătoria, la care au asistat 23.000 de spectatori, s-a bucurat de un mare succes. La sfîrșit, publicul, entuziasmat, a strigat: bis!, fapt ce nu ne miră defel, deoarece — sincer vorbind — nunta de la Madison Square Garden a fost, într-adevăr, ca-n basme.

Așa cum arătam mai înainte, formula poate stimula creații noi pe tema maritală, cu condiția ca, firește, autorii textelor și regizorii să evite stereotipul, oferind publicului căsătorii cît mai variate și pasionante. În această ordine de idei, mă gîndeam că stagiunea viitoare asemenea teatre ar putea înscrie pe afiș o nuntă la care mirele, rîzgîndindu-se în ultima clipă, dă bir cu fugiții, o nuntă la care, în clipa supremă, mireasa, întrebată dacă vrea etc. etc., să spună: nu!, o nuntă la care, tot în momentul suprem, un tinăr spectator, fișnit de la balcon, să se năpustească asupra miresei (eventual cu o sticlă de vitriol) strigînd: nemernico, m-ai trădat! etc. etc. Subiectele nu lipsesc: iar a labora o căsătorie de succes solicită din partea autorilor aceleași calități precum acelea necesare pentru un spectacol normal, și în primul rînd o bună cunoaștere a vieții. Pe de altă parte, nunta, nefiind singura ceremonie fundamentală din viața artistului, avem toate motivele să credem că, în curînd, vom asista și la alte acte solemne cum ar fi nașterea copiilor, boțezul, divorțul sau, cel mai cu putere de șoc dintre toate, adică moartea...